

UNA ESCENA PER RECORDAR

He anat a donar un tomb per la vila i no hi ha ningú. Ningú és ningú! Un dissabte. Em sembla molt estrany! Llavors me n'adono que els comerços són oberts i m'hi acosto, però tenen la reixa abaixada! Recorro un tros de la Parellada i veig dins del Mango una dona que em fa senyals perquè corri a no sé on, mentre crida a la dependenta de la botiga que aixequi la persiana i així pugui entrar. Començo a espantar-me de veritat. Què representa que està passant?

Amb tot aquest xou no m'havia adonat que deu passes més enllà hi ha un home estirat a terra, i amb un acte reflex em planto al seu costat en un segon. Tenint en compte el nerviosisme de la dona d'abans, considero la possibilitat que aquesta persona sigui morta, però de cop i volta mou un dit i fa un soroll. El meu pare va fer un curs de primers auxilis i em va ensenyar les coses bàsiques per si algun dia em trobava en una situació semblant. "L'home ja es troba de costat, però té tot els cabells a la cara, cosa que no el deu ajudar a respirar", repasso en veu alta per a mi mateixa, i quan ho faig la persona que tinc als peus gruny per una causa desconeguda que no sembla dolor. M'agenollo al seu costat i li retiro els cabells de les vies respiratòries. Llavors veig que té la cara de color blau elèctric amb unes venes liles molt marcades, que té els llavis tacats amb gotes de sang i que, de les fosses nassals, en surten mocs d'un color peculiar: merda d'oca. En comptes de marxar corrent, no puc parar d'observar-lo, suposo que busco respostes.

Sobtadament aquest individu obre els ulls i se'm tira al coll. Jo poso les cames entre mig de manera que la seva cara queda a poc menys d'un metre de la meua. Aleshores li veig els ulls completament negres. Malgrat tenir tota la cara transformada, reconec aquest rostre; és l'amo d'una pastisseria que hi ha carrer amunt, molt eixerit, rialler... I mira en què l'han convertit! Veig que he estat uns segons absent perquè se m'han doblegat els genolls per la força del forner, i les ungles li arriben a esquinçar-me la cara. De mica en mica, el monstre està més a prop i ja sento el seu alè de mort. Va obrint i tancant la boca de dents esmolades amb violència, de manera que sento que en un moment o altre m'arrencarà el nas d'una queixalada. Just quan els meus genolls cedeixen i deixen caure el cos d'aquest ésser sobre meu, algú se li tira a sobre amb unes tisores i em rescata d'una mort segura o, pitjor encara, d'una transformació com la del rodanxó pastisser. L'ha vençut, el noi de les tisores ha matat el monstre i ara m'agafa del braç per alçar-me i incitar-me a córrer. Jo em desfaig de la seva mà que s'aferra al meu braç i corro cap a la botiga que tinc al davant. Amb totes les meves forces i ràbia començo a cridar i a picar a la

porta de vidre; no ho faig perquè em deixin passar, no voldria passar ni un segon amb aquesta gent tan menyspreable, sinó perquè han estat mirant com quasi em mata aquella bèstia sense brindar-me cap tipus d'ajuda. El noi m'agafa pel braç, aquest cop més fort, sense tenir en compte si em fa mal, i m'estira cap a un garatge proper. Allà agafem un ascensor i entrem en un pis, que per les fotos que hi ha a l'entrada suposo que deu ser casa seva. M'estranya que aquí no hi hagi zombis o el que siguin aquelles criatures...

Davant meu tinc un mirall i m'hi acosto a veure el meu reflex. Tinc un aspecte lamentable: els cabells embrollats i plens de mocs i sang de l'individu que se'm volia menjar. Tinc una rascada a la punta del nas amb la marca de dues dents del forner i la carn de les galtes i temples esgarrinxades. M'hi fixo i veig que dins de les ferides es comença a veure un cúmul de venes liles i s'intueix un color blau encara fluix. Fins ara, amb l'efecte de l'adrenalina no em feia mal, però ara sento unes punxades de dolor que em fan grunyir, cosa que crida l'atenció del noi que és al final del passadís, a la cuina, rentant les tisores de sang fosca.

- Zoé, vine!
- Bruno?

Amb la rapidesa que ha passat tot no me n'havia adonat que la persona que m'ha salvat la vida és un amic del campament on coincidim cada estiu. Un noi encantador en tots els sentits, pel qual des de petita m'he sentit atreta. Vaig cap a la cuina i en Bruno em mira amb cara de preocupació:

- Estàs bé? No esperava que ens tornéssim a trobar en aquestes circumstàncies, com quan érem petits.
- Com dius? –li pregunto desconcertada, mentre em fixo que ell també té algunes esgarrapades al pit.
- Quan jugàvem a l'apocalipsi zombi! –rugeix fent-me riure.
- Gràcies per salvar-me. –dic abaixant la mirada.
- No es mereixen, per això hi són els amics. –em respon amb ulls tendres.
- Dubto que els amics hi siguin per salvar-te de morir devorada.
- Tu sempre tens respostes per tot, eh, Zoé! –diu apropant-se a mi.

- Tu ets la resposta a la meua pregunta. –dic abans que ell s'abraoni per fer-me un petó.

Deixant-me portar per la passió, poso les mans al seu pit i ell s'aparta gemegant de dolor. Paralitzada i sense saber què passa, miro a través de la seva samarreta trencada i li veig la carn totalment blava. Llavors alço la mirada i veig que els ulls se li comencen a ennegrir. Amb por, busco un objecte proper on pugui mirar el meu reflex i veig el meu rostre blau i venós. Deixo caure la tapa de l'olla amb un soroll sord quan la mà del Bruno em fa girar i em torna a besar. Noto com un calfred dolorós em recorre l'espina dorsal i sé que a ell també li acaba de passar quan veig com es retorça davant la sensació. Tots dos ens apatem de l'altre com si els nostres moviments fossin sincronitzats; els dos estem en la mateixa posició, un a cada punta de l'habitació, amb les cames rígides però flexionades, preparats per atacar. Crec distingir aquella emoció i aquella tendresa amb la qual m'ha mirat fa tan sols cinc minuts, però dubto que aquests ulls negres com el carbó puguin emetre alguna cosa més que les ganes de matar-me. L'estimo, però no seré jo la que em deixi menjar.

- Talleu és bona! Molt bé, nois, ben fet! –cria el director.
- Et queda bé el paper de Bruno. –li dic tot rient al Dídac.
- Gràcies, Zoé! –diu ell en to burleta ja que Zoé també és el meu veritable nom.

La veritat és que el fet que el meu personatge tingui el mateix nom que jo m'ajuda a actuar millor i amb més fluïdesa. Espero que al públic li agradi tant com a mi.